

ΟΜΑΔΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Μέλη της ομάδας:

Μαρία Μιζούρη

Μαρίλια Κοτανίδου

Φωτεινή Παπαδοπούλου

Έλληνες Στη Βουλγαρία

Η ελληνική παρουσία στα εδάφη της αρχαίας Μοισίας, που σήμερα περιλαμβάνονται στη Βουλγαρία, αρχίζει από τον 8ο π.χ. αιώνα. Από τον 8ο έως τον 6ο αιώνα π.χ., τα δυτικά παράλια της Μαύρης Θάλασσας αποικίστηκαν από τους Έλληνες της μικρασιατικής Μιλήτου. Οι σημαντικότερες ελληνικές πόλεις ήταν η Απολλωνία που ιδρύθηκε το 609 π.χ. και αργότερα ονομάστηκε Σωζόπολη και η Οδησός (μέσα του 6ου π.χ. αιώνα), που αργότερα μετονομάστηκε Βάρνα. Οι ελληνικές πόλεις δημιούργησαν συμμαχίες με στόχο την εξασφάλιση καλύτερης άμυνας. Το Κοινό της Πενταπόλεως ή Εξαπόλεως, περιλάμβανε τις πόλεις Τόμοι, Οδησός, Κάλλατις, Διονυσούπολις και Ίστρος.

Βάρνα

Η Βάρνα είναι η τρίτη μεγαλύτερη πόλη της Βουλγαρίας (μετά τη Σόφια και το Πλόβντιβ) και αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια της χώρας, στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας. Κατά καιρούς της έχουν αποδοθεί διάφοροι χαρακτηρισμοί, όπως “θαλάσσια πρωτεύουσα” και “θερινή πρωτεύουσα” της Βουλγαρίας. Οι Έλληνες είναι αυτοί που, σύμφωνα με τις γραφές, πάτησαν πρώτοι “πόδι” στη Βάρνα. Κάτοικοι της αρχαίας Μιλήτου στη Μαύρη Θάλασσα ήταν αυτοί που ίδρυσαν την αποικία της Οδησσού γύρω στο 570 π.Χ. και κατ' επέκταση την πόλη, που είναι σήμερα γνωστή ως Βάρνα. Άλλωστε, οι Έλληνες, μαζί με Βούλγαρους, Εβραίους και Αρμένιους είναι αυτοί που έχουν κατοικήσει κατά καιρούς το παλαιότερο κομμάτι της πόλης, που περικλείεται από τον Θαλάσσιο Κήπο, τον σιδηροδρομικό σταθμό, το συγκρότημα κτιρίων του Φεστιβάλ της Βάρνα και τη λεωφόρο “Κηυ

Έλληνες στην Φιλιππούπολη

Η Φιλιππούπολη (βουλγαρικά: Πλωβдив, προφέρεται: [ˈɫɔvɔdɪf] Πλόβντιβ, η οποία είναι και η επίσημη ονομασία της), είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Βουλγαρίας με πληθυσμό 341.567 κατοίκων το 2015, ενώ 544.628 ζουν στην αστική της περιοχή. Είναι σημαντικό οικονομικό, συγκοινωνιακό, πολιτιστικό και εκπαιδευτικό κέντρο.

Η πόλη ήταν γνωστή στη Δύση για το μεγαλύτερο μέρος της καταγεγραμμένης ιστορίας με το Ελληνικό της όνομα (Φιλιππούπολις). Η πόλη ήταν αρχικά Θρακικός οικισμός, που δέχθηκε αργότερα εισβολές Περσών, Ελλήνων, Κελτών, Ρωμαίων, Γόθων, Ούννων, Βουλγάρων, Ρώσων, Σταυροφόρων και Τούρκων. Στις 4 Ιανουαρίου 1878 η Φιλιππούπολη απελευθερώθηκε από την Οθωμανική κυριαρχία από το Ρωσικό στρατό. Παρέμεινε εντός των συνόρων της Βουλγαρίας μέχρι τον Ιούλιο του ίδιου χρόνου, οπότε έγινε πρωτεύουσα της αυτόνομης Οθωμανικής περιοχής της Ανατολικής Ρωμυλίας. Το 1885 η Φιλιππούπολη και η ίδια η Ανατολική Ρωμυλία έγιναν τμήμα της Βουλγαρίας.

Η Φιλιππούπολη βρίσκεται στη νοτιοκεντρική Βουλγαρία στις δύο όχθες του Ποταμού Έβρου. Η πόλη έχει αναπτυχθεί ιστορικά σε επτά λόφους, μερικοί από τους οποίους έχουν ύψος 250 μέτρα. Λόγω των λόφων αυτών η Φιλιππούπολη συχνά αναφέρεται στη Βουλγαρία ως «Επτάλοφος».

Η Φιλιππούπολη φιλοξενεί πολιτιστικές εκδηλώσεις όπως η Διεθνής Εκθεση, το διεθνές θεατρικό φεστιβάλ "Σκηνή στο σταυροδρόμι" και το τηλεοπτικό φεστιβάλ "Το χρυσό στήθος". Υπάρχουν πολλά μνημεία διατηρούμενα από την αρχαιότητα, όπως το αρχαίο Ρωμαϊκό θέατρο, το Ρωμαϊκό ωδείο, το Ρωμαϊκό υδραγωγείο, το Ρωμαϊκό Στάδιο, το αρχαιολογικό σύνολο «Ειρήνη» και άλλα.

Το παλαιότερο Αμερικανικό εκπαιδευτικό ίδρυμα εκτός των Ηνωμένων Πολιτειών ιδρύθηκε στη Φιλιππούπολη το 1860 και αργότερα μεταφέρθηκε στη Σόφια - το σημερινό Αμερικανικό Κολλέγιο της Σόφιας. Στις 5 Σεπτεμβρίου 2014 επελέγη ως Πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης για το 2019. Συνδέεται με αυτοκινητόδρομο ταχείας κυκλοφορίας (127 χιλιομέτρων) με τη Σόφια. Ο πληθυσμός της είναι κατεξοχήν Βουλγαρικός αλλά ζουν και μειονοτικοί πληθυσμοί Τσιγγάνων, Ελλήνων, Τούρκων, Εβραίων και Αρμενίων.

Η Φιλιππούπολη έχει αδελφοποιηθεί με τη Θεσσαλονίκη καθώς και με άλλες ευρωπαϊκές πόλεις.

Η Φιλιππούπολη περιγραφόταν ως αποτελούμενη από Τούρκους, Βούλγαρους, εξελληνισμένους Βούλγαρους, Αρμένιους, Εβραίους, Βλάχους, Αρβανίτες, Έλληνες και Γύφτους.

Με την κατάργηση της Σλαβονικής ως γλώσσας της Βουλγαρικής Εκκλησίας και την πλήρη κατάργηση της εκκλησίας το 1767 με την εισαγωγή του θεσμού του Μιλλέτ, δόγματος εθνικής διαίρεσης σύμφωνα με τη θρησκεία, οι Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι Βούλγαροι υποβλήθηκαν σε εξελληνισμό και εκτουρκισμό αντίστοιχα.

Μεγάλο μέρος του πληθυσμού ήταν εξελληνισμένοι και είχαν Ελληνική ταυτότητα μάλλον με την έννοια των Ρωμηών παρά των Ελλήνων, υπό πολιτιστική μάλλον παρά εθνική έννοια, αλλά αυτό δεν είναι βέβαιο. Αυτή η διαδικασία εξελληνισμού άκμασε μέχρι τη δεκαετία του 1830 και παράκμασε με το Τανζιμάτ, την ιδέα του Ελληνικού έθνους αντί του Ρωμείου μιλλέτ, καθώς "Έλληνες" για τους Χριστιανούς σήμαινε ειδωλολάτρες, και τελικά με την επανίδρυση της Βουλγαρικής Εκκλησίας το 1870.

Η πόλη είχε σημαντικό ρόλο στον αγώνα για την Εκκλησιαστική ανεξαρτησία, που σύμφωνα με ορισμένους ιστορικούς ήταν μια ειρηνική αστική επανάσταση. Η πόλη έγινε το κέντρο αυτού του αγώνα με ηγέτες όπως ο Νάιντεν Γκέροφ, ο Δρ Βάλκοβιτς, ο Γιάοκιμ Γκρούεφ και ολόκληρες οικογένειες. Το 1836 εγκαινιάστηκε το πρώτο Βουλγαρικό σχολείο και το 1850 ξεκίνησε η σύγχρονη κοσμική εκπαίδευση, όταν άνοιξε το σχολείο Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου. Στις 11 Μαΐου 1858 γιορτάστηκε για πρώτη φορά η ημέρα των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, που αργότερα έγινε Εθνική γιορτή, που εορτάζεται ακόμη και σήμερα. Το 1858 στην Εκκλησία της Παναγίας η λειτουργία των Χριστουγέννων έγινε στη Βουλγαρική γλώσσα, για πρώτη φορά από την αρχή της Οθωμανικής κατοχής. Το 1868 το σχολείο αναβαθμίστηκε στο πρώτο γυμνάσιο. Μερικοί από τους διανοούμενους, πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες της χώρας αποφοίτησαν από αυτό το σχολείο.

Η πόλη καταλήφθηκε από τους Ρώσους υπό τον Αλεξάντρ Μπουράγκο για αρκετές ώρες κατά τη Μάχη της Φιλιππούπολης στις 17 Ιανουαρίου 1878. Ήταν πρωτεύουσα της Προσωρινής Ρωσικής Διοίκησης της Βουλγαρίας μεταξύ Μαΐου και Οκτωβρίου. Σύμφωνα με τη Ρωσική απογραφή της ίδιας χρονιάς η Φιλιππούπολη είχε πληθυσμό 24.000 κατοίκων, από τους οποίους οι Βούλγαροι αποτελούσαν το 45,4%, οι Τούρκοι το 23.1% και οι Έλληνες το 19,9%. Έως την οριστική προσάρτησή της στη Βουλγαρία (1885), στη Φιλιππούπολη υπήρχε ακμαία ελληνική κοινότητα με αξιόλογη οικονομική και πνευματική ζωή[2] και από το 1804 έως το 1906 εκδιδόταν ελληνόφωνη εφημερίδα, διαθέτοντας και στήλες στα γαλλικά.[3]. Μέχρι το 1906 υπήρχαν στην πόλη Βούλγαρος και Έλληνας επίσκοπος.

Σύμφωνα με τη Ρωσική απογραφή το 1878 η Φιλιππούπολη είχε πληθυσμό 24.000 κατοίκων, από τους οποίους οι Βούλγαροι αποτελούσαν το 45,4%, οι Τούρκοι το 23.1% και οι Έλληνες το 19,9%. Έως την οριστική προσάρτησή της στη Βουλγαρία (1885), στη Φιλιππούπολη υπήρχε ακμαία ελληνική κοινότητα με αξιόλογη οικονομική και πνευματική ζωή[4] και από το 1804 έως το 1906 εκδιδόταν ελληνόφωνη εφημερίδα, διαθέτοντας και στήλες στα γαλλικά.[5]. Μέχρι το 1906 υπήρχαν στην πόλη Βούλγαρος και Έλληνας επίσκοπος. Στα τέλη του 19ου αιώνα λειτουργούσαν στην πόλη 8 ελληνικά σχολεία, ανάμεσα σε αυτά ήταν η Ζαρίφειος σχολή, η οποία αποτέλεσε το πιο ονομαστό ελληνικό εκπαιδευτικό ίδρυμα στην ευρύτερη περιοχή.

Μετά την ήττα των Σέρβων στο Σερβο-Βουλγαρικό Πόλεμο (14-28 Νοεμβρίου 1885) Βουλγαρία και Τουρκία υπέγραψαν την τελική συμφωνία, σύμφωνα με την οποία το Πριγκιπάτο της Βουλγαρίας και η Ανατολική Ρωμυλία είχαν κοινή κυβέρνηση, κοινοβούλιο, διοίκηση και στρατό. Σήμερα, η 6η Σεπτεμβρίου, εορτάζεται στη Βουλγαρία ως "Ημέρα της Ενοποίησης" και "Ημέρα της Φιλιππούπολης". Κατά την πρώτη απογραφή στην πόλη μετά την απελευθέρωση από την Οθωμανική κυριαρχία, το 1885, καταγράφηκε πληθυσμός 33.442 κατοίκων, εκ των οποίων η πλειονότητα ήταν Βούλγαροι, 16.752 στον αριθμό (50%), ακολουθούμενοι από 7.144 Τούρκους (21%), 5.497 Έλληνες (16%), 2.168 Εβραίους (6%) και 1.061 Αρμένιοι (3%). Υπήρχαν επίσης μικρές ομάδες Ιταλών (151), Γερμανών (112), Ρομά (112), Γάλλων (80) και Ρώσων (61) και 304 άτομα άλλων εθνοτήτων.

Σωζόπολη

Η Σωζόπολη είναι μια από τις παλαιότερες πόλεις της ακτής της Μαύρης Θάλασσας της Βουλγαρικής Θράκης. Η πρώτη εγκατάσταση στα μέρη αυτά χρονολογείται από την Εποχή του Χαλκού. Υποθαλάσσιες έρευνες στην περιοχή του λιμανιού έφεραν στο φως απομεινάρια κατοικιών, κεραμικά πήλινα σκεύη, λίθινα και ξύλινα εργαλεία από αυτή την εποχή. Στον κόλπο της Σωζόπολης έχουν ανακαλυφθεί πολλές άγκυρες από τη 2η και 1η χιλιετία π.Χ., απόδειξη δραστήριας ναυσιπλοΐας από την αρχαιότητα.

Η σημερινή πόλη ιδρύθηκε από Έλληνες αποίκους από τη Μίλητο ως Άνθεια, με επικεφαλής τον Αναξιμανδρο (611-547 π.Χ., περίπου). Η πόλη διοικήθηκε από ένα ελεγμένο συμβούλιο αρχόντων και αναπτύχθηκε ως εμπορικό και ναυτικό κέντρο. Συγκεκριμένα αναπτύχθηκε το εμπόριο κρασιού, αλατιού, υφασμάτων κεραμικής και χαλκού.[4]. Το όνομα σύντομα άλλαξε σε Απολλωνία, λόγω ενός ναού της πόλης αφιερωμένου στον Απόλλωνα, που περιείχε ένα διάσημο κολοσσιαίο άγαλμα του θεού Απόλλωνα, έργο του Κάλαμι, ύψους 30 πήχων, που μεταφέρθηκε αργότερα στη Ρώμη από το Λούκουλλο και τοποθετήθηκε στο Καπιτώλιο. Σύμφωνα με τον Ψευδο-Σκύλακα, η Απολλωνία ήταν η πρώτη ελληνική πόλη που συναντούσε κανείς περιπλέοντας προς τα βόρεια τις δυτικές ακτές της Μαύρης Θάλασσας.

Η πόλη εδραιώθηκε ως εμπορικό και ναυτικό κέντρο κατά τους επόμενους αιώνες. Διατηρούσε στενές πολιτικές και εμπορικές σχέσεις με τις πόλεις της Αρχαίας Ελλάδας - Μίλητο, Αθήνα, Κόρινθο, Ηράκλεια Ποντική και τα νησιά Ρόδο, Χίο, Λέσβο κ.α. Η εμπορική της επίδραση στις Θρακικές περιοχές βασιζόταν σε μια συνθήκη με τους ηγεμόνες του βασιλείου των Οδρυσών από τον 5ο αιώνα π.Χ.

Κατά την εξάπλωση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τον 1ο αιώνα π.Χ. η πόλη σταμάτησε να είναι σημαντικό εμπορικό κέντρο. Το 75 π.Χ. λεηλατήθηκε και το διάσημο άγαλμα του Απόλλωνα μεταφέρθηκε στη Ρώμη ως λάφυρο. Η πόλη υπό τη Βυζαντινή κυριαρχία μετονομάστηκε σε Σωζόπολη, το 705 μ.Χ. κυριεύτηκε από τον Τέρβελ της Α' Βουλγαρικής Αυτοκρατορίας, ενώ το 759 μ.Χ. ξανακυριεύτηκε από τους Βυζαντινούς. Το 969 την κατέλαβαν πάλι οι Βούλγαροι.[4]

Υπό την Οθωμανική Αυτοκρατορία η πόλη παρακμάζει και μετατρέπεται σε ένα μικρό ψαροχώρι. Πολλοί από τους κατοίκους της Σωζόπολης ήταν μέλη της Φιλικής Εταιρείας. Η Σωζόπολη ξεσηκώθηκε κατά την Ελληνική Επανάσταση του 1821, στις 17 Απριλίου με επικεφαλής το μητροπολίτη Παΐσιο και τον οπλαρχηγό Δημήτριο Βάρη και εξέχουσες προσωπικότητες συνελήφθησαν και εκτελέστηκαν από τις οθωμανικές αρχές, λόγω της συμμετοχής στην προετοιμασία του αγώνα[6].

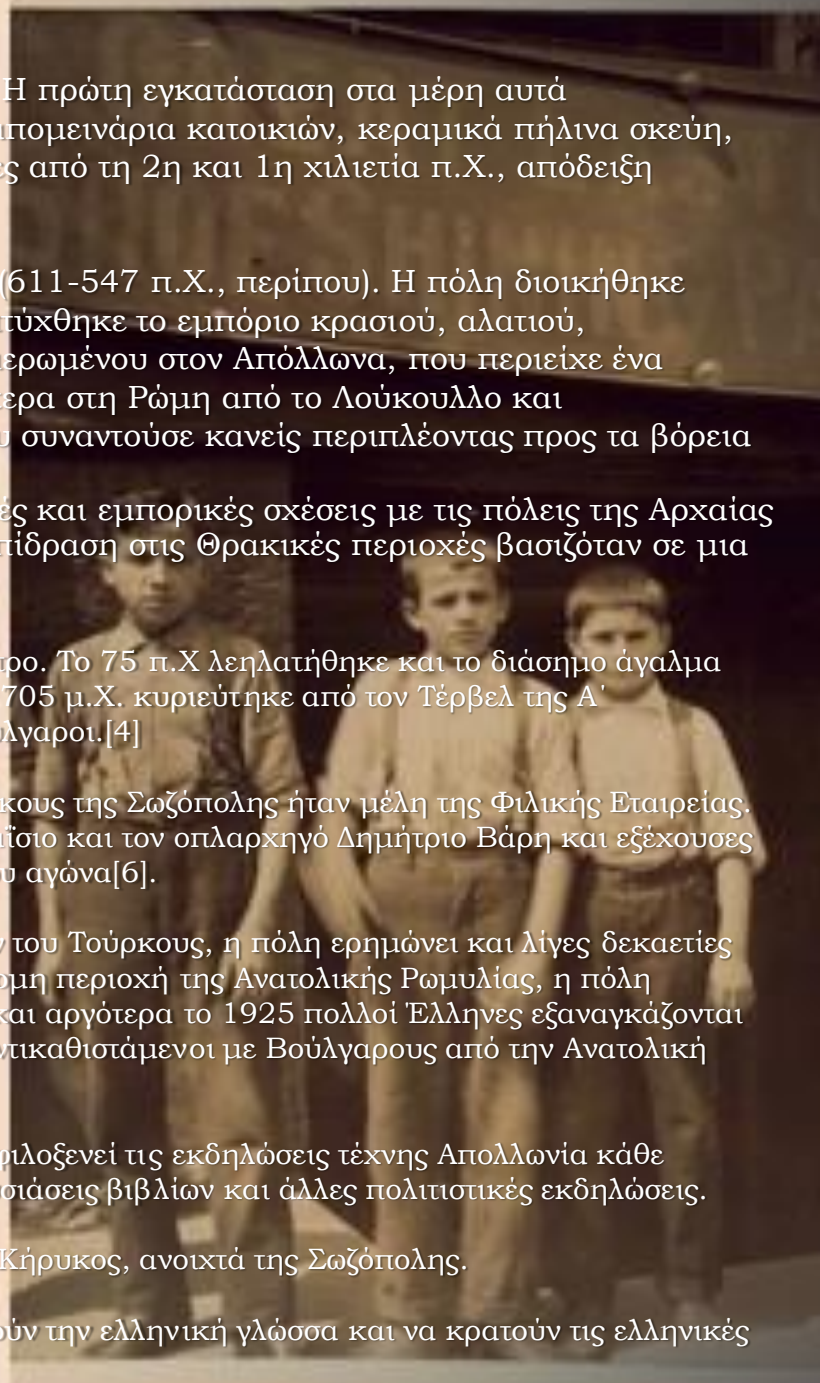
Κατά τη διάρκεια του Ρωσο-Τουρκικού πολέμου (1877-8) οι περισσότεροι κάτοικοι φεύγουν στη Ρωσία για να αποφύγουν του Τούρκους, η πόλη ερημώνει και λίγες δεκαετίες εποίκειται από Τούρκους, Βούλγαρους και Έλληνες. Με το Συνέδριο του Βερολίνου το 1878, οπότε και ιδρύεται η αυτόνομη περιοχή της Ανατολικής Ρωμυλίας, η πόλη εντάσσεται μέσα στα όρια αυτής. Έξι χρόνια αργότερα ανακηρύσσεται βίαια η προσάρτηση της στη Βουλγαρία. Το 1906 και αργότερα το 1925 πολλοί Έλληνες εξαναγκάζονται να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους, στο πλαίσιο της ανταλλαγής των πληθυσμών, και να εγκατασταθούν στην Ελλάδα, αντικαθιστάμενοι με Βούλγαρους από την Ανατολική Θράκη. Συγκεκριμένα πολλοί κάτοικοι εγκαταστάθηκαν στη Χαλκιδική και δημιούργησαν τη Νέα Σωζόπολη.[7]

Κατά τη διάρκεια της κομμουνιστικής περιόδου η πόλη διαφημιζόταν ως τουριστικό θέρετρο διακοπών.[4]. Από το 1984 φιλοξενεί τις εκδηλώσεις τέχνης Απολλωνία κάθε Σεπτέμβριο, που περιλαμβάνουν θεατρικές παραστάσεις, εκθέσεις, ταινίες, μουσικές και χορευτικές παραστάσεις, παρουσιάσεις βιβλίων και άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Το 2011 τα υπολείμματα ενός αρχαίου ελληνικού οικισμού, μέρος της Απολλωνίας, ανασκάφηκαν στο μικρό νησί Άγιος Κήρυκος, ανοικτά της Σωζόπολης.

Στις μέρες μας πολλοί κάτοικοι της παλιάς πόλης, απόγονοι των Ελλήνων που δε μετανάστευσαν, εξακολουθούν να ομιλούν την ελληνική γλώσσα και να κρατούν τις ελληνικές παραδόσεις μέσα από τον τοπικό βουλγαροελληνικό σύλλογο.

ΜΗΧΑΝΗ ΧΡΟΝΟΥ

Τέλος Παρουσίασης

**Ευχαριστούμε για την
προσοχή σας.**